

Reconstituirea

Într-o dimineață, mă aflam la școală. Aveam „o fereastră” în program și mă gândeam să răsfoiesc vreo revistă de specialitate, ca să nu stau degeaba. Am avut, însă, îndemnul de a coborî la parter și, fără să știu de ce, m-am dus în curte. Acolo, am avut în fața ochilor o scenă neobișnuită.

Chiar la intrarea în școală, pe o masă era întins un elev. Lângă el, se aflau doi colegi de-ai mei care încercau să-l ajute. Elevul cu pricina era un băiat de la o clasă de a VIII-a. Era întins pe masă, cu ochii închiși și alb ca varul și striga agitându-și mâinile: Nu mai îmi simt picioarele, nu pot să mă ridic.

Profesorul de educație fizică încerca să-l calmeze și îi spunea să respire rar. Îi freciona mâinile și îi făcea masaj în dreptul inimii. Un alt coleg, profesor de biologie, îl uda cu apă pe față. Dar băiatul era îngrozitor de speriat. Lângă

el, un alt elev își frângea mâinile disperat și plângea:

- Nu am vrut să-i fac rău, ne-am bătut puțin.

Nu am vrut să pun întrebări, ci am căutat să aflu singură ce s-a întâmplat. Am intrat în școală. La secretariat era multă agitație. Cei de acolo chemaseră Salvarea și Poliția. M-am lămurit fără să

întreb, că cei doi băieți se bătuseră rău, iar cel de pe masă fusese dat cu capul de perete. Băiatul fusese cândva operat la cap, așa că loviturile primite aproape îl leșinaseră. Era foarte grav. Din partea lui venise o mătușă care îl creștea. Era disperată. Toți îl amenințau cu școala de corecție pe bătaș și așteptau să vină cele două mașini chemate.

Băiatul care făcuse pocinogul nu-și găsea locul. Se ducea când în curte la colegul lui, sperând că o să-și revină, când la secretariat, sperând că aude un cuvânt de iertare. Nu avea curaj să se ducă acasă.

Pentru că nimeni nu îmi dădea vreo atenție, am putut să-i fac un semn discret acelui elev și am mers cu el într-un colț din curtea școlii, unde nu ne vedea nimeni. Băiatul plângea și încerca să se apere. L-am întrebat dacă îi părea rău de ce făcuse colegului lui.

- Crezi tu că există Dumnezeu? Vrei să ne rugăm împreună Lui, ca să te scape din necazul ăsta? Să nu ajungi la școala de corecție.

El a dat din cap afirmativ.

- Atunci, hai să spunem împreună Tatăl nostru și să repeți

● rugăciune neobișnuită

Un tânăr, ce urma să studieze medicina, s-a dus la o universitate, unde predă un cunoscut profesor de chimie care-i ura pe creștini. În fiecare an, profesorul întreba dacă în clasă sunt studenți creștini. Dacă cineva avea curajul să recunoască faptul că este creștin, el îi punea să stea în picioare și le spunea: „Rugați-vă la Dumnezeu vostru să nu se spargă acest pahar de laborator când îl voi lăsa să cadă pe podea”.

Desigur, toată lumea râdea și nimeni nu se ridica în picioare să se roage. Într-un semestru, un tânăr creștin care studia pentru a deveni doctor s-a trezit în grupa de chimie a ateului. După câteva zile, profesorul a venit și a spus: „Există aici vreunul care

să fie creștin?”. Tânărul a ridicat mâna, și profesorul i-a spus să se ridice în picioare. Întrebat dacă crede în rugăciune, studentul a răspuns: „Da, domnule”. Profesorul a spus: „Bine, atunci vreau să te rogi Dumnezeului tău ca această măsură să nu se spargă când îi voi da drumul din mână”. În timp ce toată clasa a început să râdă și să chicotească, tânărul și-a plecat capul și s-a rugat cu voce tare. Când a terminat, profesorul a lăsat să cadă măsura. Acest ateu se enervase foarte tare din cauza prezenței unui creștin care se ruga în clasă, dar când a lăsat să cadă paharul de laborator, acesta a căzut pe vârful piciorului său și apoi s-a rostogolit pe podea, fără să se spargă.

Profesorul a ieșit din clasă în hohotele de râs ale studenților.

Vedeți, eu cred într-un Dumnezeu căruia I te poți ruga, și tot așa a crezut și acest tânăr.

R.L.

Botez nou testamental a 11 persoane în Biserica Pentecostală „Betel” din Dublin, în 22 februarie a.c.

după mine o rugăciune către El.

Și așa am făcut. Ne-am rugat împreună câteva minute și am mulțumit lui Dumnezeu, apoi i-am spus să-și pună nădejdea în El și ne-am întors în mijlocul celorlalți. Când am ajuns lângă ei, băiatul care fusese bătut își revenise. Se sculase de pe masă și stătea pe un scaun. Avea o privire buimacă. S-a uitat la colegul lui fără ură, de multe ori băieții se bat ca să se amuze. De obicei, fiecare caută să-și ia revanșa cu prima ocazie. Dar sincer vorbind, joaca lor de-a bătaia întrecuse gluma.

Când l-am văzut că își revenise, am schimbat o privire cu colegul lui cu care tocmai mă rugasem. Am zâmbit amândoi, pentru că știam de unde venise izbăvirea, Dumnezeu ascultase rugăciunea lui. Nu mai era cazul să vină nici Salvarea, nici Poliția, așa că secretara încerca să anuleze telefoanele date. Mătușa celui agresat mai era speriată, se temea de sechelele care puteau să urmeze acelor lovituri. Dar panica trecuse. Am plecat acasă impresionată.

Doamne, ce mare și bun ești!

mi-am spus.

Și toată ziua aceea am fost copleșită de minunea pe care o văzusem.

A doua zi, însă, în timp ce supravegheam pe holul școlii ieșirea elevilor, s-a apropiat de mine un băiat cu o șepcuță pe cap. Când mi-a zâmbit, l-am recunoscut - era elevul cu care m-am rugat în curtea școlii cu o zi în urmă. M-a luat deoparte și mi-a spus:

- Ați văzut doamnă, că nu a fost nimic? Colegul meu s-a prefăcut că îi este rău. Totul a fost o glumă.

- Eu cred că nu s-a prefăcut și nu a fost o glumă. Dacă nu te rugai lui Dumnezeu, astăzi erai în arestul Poliției.

- Nu, nu. Totul a fost un teatru, a spus el și a plecat.

M-am întristat și mi-am zis:

Deci așa stau lucrurile? Când suntem la necaz, strigăm la Dumnezeu și după ce El ne scapă din necaz, spunem că totul a fost o întâmplare sau o părere... Doamne, iartă-ne! Ce mici suntem!

S-ar fi părut că lucrurile s-au oprit aici. Văzusem mâna lui Dumnezeu la lucru, salvând pe

un băiat de la o infirmitate, pe un altul de la un penitenciar de minori, ... Și asta a fost. Am rămas cu o amărăciune sufletească gândindu-mă cu câtă ușurătate Îl respingem pe Domnul.

Dar după doar câteva săptămâni, s-a petrecut în școală un incident care m-a pus pe gânduri. Într-o dimineață, când eu nu am avut cursuri, s-au bătut alți doi elevi de la clasa a VIII-a, tot ca în joacă. Ca și în cazul precedent, unul dintre ei l-a dat cu capul de perete pe celălalt, până l-a văzut leșinat. Pentru că cel agresat nu și-a revenit, a fost chemată de urgență Salvarea, care l-a luat la spital. Iar pentru bătauș, a fost chemată Poliția, care l-a dus la secție. Și fiecare a fost dus acolo unde trebuie.

Doamne, ce a fost asta și ce să mai cred acum? mi-am spus. Pentru două situații identice, două deznodăminte diferite. E așa de clar, însă, că diferența a fost dată de intervenția Ta. Oare vor înțelege oamenii că Tu nu lucrezi decât dacă ești chemat?

CECILIA MOLOCE